

Ivana Nováková

Nápoj lásky

Nápoj lásky
Ivana Nováková

1. vydání
v březnu 2022 jako 115. publikaci
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-229-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-230-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-231-9 (pdf)

OBSAH

1. kapitola – Přání	5
2. kapitola – Ďábelský úskok	19
3. kapitola – Cesta do pekel	25
4. kapitola – Výlet za všechny prachy	34
5. kapitola – Komu není rady	42
6. kapitola – Obrácená psychologie	53
7. kapitola – Věčný koloběh	62
8. kapitola – Vytrestaný svědce	72
9. kapitola – Jako blbá Popelka	84
10. kapitola – Snář	99
11. kapitola – Zamilovaná čarodějka	109
12. kapitola – Rodinná pouta	123
13. kapitola – Nápoj lásky	135
14. kapitola – Vánoční nadílka	148
15. kapitola – Horká čokoláda	160
16. kapitola – Kurz komunikace	172

17. kapitola – Večírek s překvapením.....	190
18. kapitola – Sladká pomsta. Ale víte, jak to je.....	206
19. kapitola – Hrátky s ohněm	220
20. kapitola – Návštěva u kunsthistoriků.....	230
21. kapitola – Jedno překvápko za druhým	246
22. kapitola – Fin ch'han dal'vino	261
23. kapitola – Boží mlýny.....	271
24. kapitola – Žluté tulipány	282
25. kapitola – Lazar, zombie, upír a podobně.....	297
26. kapitola – Noc v opeře	305
27. kapitola – Všechno zlé.....	310
28. kapitola – Pro něco dobré	323
29. kapitola – Hipsteři v kavárně	329
Již vyšlo	336

1. KAPITOLA – PŘÁNÍ

Vesmír je Boží dílo majestátní, grandiózní a neuvěřitelné natolik, že se okraje částicového horizontu od nás můžou vzdalovat rychlostí dvakrát překračující rychlost světla. Vážně. Ovšem nic není ve skutečnosti takové, jak se jeví z dálky. Když se nad problémem zamyslíte, dojde vám, že i naše šišatá planeta je pro někoho hodně vzdáleného částicovým horizontem. A jak vidíte na vlastní oči, sami se nikam neřítíme, naopak tu vládne nuda a pakárna jako všude jinde.

„Dámy, tak se zdá, že zabíráte místa.“

Klesla mi ruka s nakousaným panini a vzhlédla jsem. Nade mnou se tyčilo božstvo. Tedy, ehm, pohledný mládenec, hranatá brada s hipsterským vousem, o něco výš nekompromisní skoba a modrá kukadla, prakticky ve stratosféře vlna hnědých vlasů. Sklouzla jsem níž na tričko s intelektuálním vtípem obtažené přes svaly z posilovny.

„Cože?“ vypravila jsem ze sebe, když jsem polkla sousto.

Zavrátil oči. Za Krasoslavem postávala vystajlovaná manekýna, která si znuděně prohlížela manikúru.

„Nerad se opakuju,“ zavrčel. „Byly byste tak laskavé a zvedly zadky?“

„Pročpak?“

„No, jak jste si možná povšimly, je tu dost narváno. Blokujete nejlepší stůl, na který tu mám mimochodem permanentní rezervaci, a přitom žvejkáte jenom obložené housky. Já tu aspoň udělám pořádnou tržbu. Tak bude to?“

Zpoza neurvalého chlápka nakukovala servírka.

„Omlouvám se, pane Vrtiško, hned to vyřídím,“ zamumlala provinile a obrátila se na nás: „Je to moje chyba, zapomněla jsem stůl označit. Mohla bych vás poprosit, támhle u toalet už odcházejí... Kdybyste si mohly přesehnout?“

Měla jsem tisíc chutí zabojovat, ale Jana, moje nejlepší kamarádka, podlehla své laskavé a nekonfliktní povaze, ostatně jako obvykle. Na děvče ve stejnokroji se usmála a vstala.

„To je v pořádku, stejně jsme už byly na odchodu.“

Nebyly, ale co naděláte.

Popadla popruh batohu, hodila hnědým culíkem a s vlídným pozdravem zamířila k východu. Tak jsem sklápěla kufry, nasoukala do sebe poslední sousto a následovala ji z bistra ven.

Sotva jsme prošly dveřmi, otočila se a skrz prosklené stěny hrubiána ještě jednou obhlédla.

„Ten je hezký,“ mumlala omámeně. Sexuální přitažlivost je brutálně hrozivá zbraň.

Nechápavě jsem znovu upřela pozornost na neomaleného mládence. Myslíte, že odsunul židli své partnerce? I vy naivky!

„Ty ho znáš?“ zajímala jsem se.

Vykulila oči: „Ty snad ne? Vždyť je to synovec děsně známého herce, toho Vrtišky, který hrál v devadesátkách v Muzikálu z vejšky.“

„Jo ahá.“ Porovнала jsem mladíkův vzhled s filmovým idolem a musela uznat, že oba vykazovali výraznou shodu. Ta čelist a modré oči.

Jana se mi postavila po bok a znovu procítěně vzdychla: „Jmenuje se Arnold. Docela se to k němu hodí, co říkáš?“

Moje sebeovládání dostalo silný zásah.

„Cože? On se jmenuje...“ zalapala jsem po dechu: „Arnold Vrtilška? Tak to se nedivím, že je takový kretén.“

Nevěřila bych, že je toho schopná, ale ta vlídná, něžná osoba mě právě zjevně v duchu odsoudila k popravě stětím, a to hodně tupým mečem.

„Jak můžeš být tak povrchní! Vysmívat se někomu kvůli jménu!“ Vzdychla a pozornost opět zaměřila na mládence. „Za jednu schůzku s ním bych dala měsíční kapesné.“

„Co ty víš,“ mudrovala jsem. „Třeba si přivydělává jako placený společník.“

„Emo!“ pronesla příkře. „Já tě nepoznávám. Co se stalo? Dosud jsi nikdy o nikom nemluvila tak hrozně. Je to tím, že se mi líbí? Máš o něj sama zájem?“ Zarazila se. „S tím svým vzhledem pohádkové princezny bys měla rozhodně větší šanci.“

Polekaně jsem zavrtěla hlavou: „Rozhodně není můj typ. A myslela jsem, že ty se o kluky nestaráš. Vždyť vůbec nerandíš.“

Jana neodpověděla. Sklonila se k batohu, rozepnula zip a strčila dovnitř skripta, která louskala v bufetu. Kolem nás proudily zástupy studentů. Zasekly jsme se v nejhorším možném místě, na mramorové dlažbě uprostřed vstupní haly.

„Řekla jsem něco špatně?“ pípala jsem. Převelice mi na té ženě záleželo. Označit Janu za střed mého vesmíru by popsalo skutečnost ještě velmi vzdáleně.

Narovnala se, přehodila culík světle hnědých vlasů zase dozadu. Kulatýma dobráckýma očima několikrát bolestně zamrkala.

„Jasně že ne. Vynechal mi mozek. Zkrátka jsem po tom klukovi zatoužila, ačkoli dobře vím, že nejsem jeho liga. Pojď, ať stihneme před přednáškou zabrat slušná místa.“ Hodila si popruh přes rameno a zamířila k aule.

Chytila jsem ji za paži a v poklusu začala rozebírat podrobnosti nakousnutého problému: „Máš pravdu, že se k tobě ten týpek nehodí. Ne že bys na něj neměla, on totiž není dost dobrý pro tebe. Vždyť se na něj podívej, je to namyšlený, arogantní hulvát.“

„Teď hloupě plácáš a dobře to víš. Já nepotřebuju poslouchat nesmysly o tom, že mám na víc, když jsem celé dny sama a žádný chlap si o mě neopře ani kolo.“ V nehraném zoufalství zavrtěla hlavou a rozhlédla se po přednáškovém sále. „Už to nechci rozebírat. Hele, támhle jsou dvě volné sedačky.“

Ve snu by mě nenapadlo, že touží s někým chodit. Nikdy to nezmínila. Mluvila o kariéře, tuhle snobskou školu jsem beztoho studovala jenom kvůli ní. Snila o cestování. Fakt se zajímala i o to životní prostředí. Měla asi milion a jeden zájem. Kulturu. Vždyť ona mě vzala na první koncert vážné hudby a představení opery. A tenhle člověčí skvost se zhlédne v takovém povrchním ubožákovi?

Nedokázala jsem tudíž věnovat dostatečnou pozornost huhňání odborníka na právo v ekonomii. Kousala jsem tužku, zírala do blba a lámala si hlavu.

Problém jsem znovu otevřela cestou na kolej, když jsme visely na tyči v tramvaji. Jana mi nevěnovala pozornost, koukala do skript a zatepla konfrontovala poznatky z přednášky s vytištěnými informacemi, šprtka jedna.

„Hele,“ vyrušila jsem ji, „jestli toužíš po partnerském vztahu, musíme pro to něco udělat. Vyrazíme na lov.“

Zvedla oči od stránek a poplašeně zamrkala.

„Na lov čeho?“ zděsila se.

„No, mužů,“ zakoktala jsem rozpačitě.

Můj návrh zjevně nebyl kompatibilní s fyzikálními zákonitostmi jejího světa. Tvářila se, jako kdyby jej musela překládat ze svahilštiny.

„To by nešlo,“ pronesla mírně, nicméně nekompromisně. „Nemám v oblasti seznamování žádné zkušenosti a momentálně mě tíží jiné starosti. Jestli to dobře půjde, skládáme na jaře státnice. Musím se soustředit na školu.“

„Jani! Život probíhá právě teď, nezačne po závěrečných zkouškách. Jediné dva dny, kdy nemůžeš nic udělat, jsou včerejšek a zítřek. Pokud tě trápí osamělost, lze to velmi lehce napravit. Věř mi.“

„Tady to nebudeme rozebírat,“ zamumlala a dál předstírala studium ohmatané učebnice.

Stejnou větou mě odbyla cestou od zastávky ke koleji. Když se na mě před vrátnicí dokonce lehce zamračila, odložila jsem naléhání na příhodnější dobu.

Která podle mého mínění nastala ve chvíli, kdy jsme si uvařily čaj a namazaly chleby k večeři. Seděly jsme u pidistolečku na pokoji a Jana konečně odložila učebnice.

„Ihned jsem využila situace: „Hele, mám báječný nápad! O víkendu nepojedeš domů, vyšňoříme se a vyrazíme za zábavou.“

„Přesně to přece uděláme,“ podivila se. „Máme lístky na Dvořáka do Rudolfiny.“

Zatroleně! Na akci jsem zapomněla jak na smrt, ale od toho mám přece Janu, aby držela důležité události v patrnosti. Koncert vážné hudby jsem sice pod pojmem zábava neměla na mysli, ale každou příležitostí lze využít.

„Dobrá, tak se tam poohlédneme po vhodných protějšcích.“

Kousala a pozorovala mě jako exponát v zoologické zahradě.

„Zbláznila ses? Nevím o žádné dvojici, která by se seznámila v divadle. Navíc tam nechodí muži, kteří...“ Zarazila se a zmlkla.

„Kterí by se ti líbili?“ doplnila jsem. „Jako třeba Arnold?“

Její pěkná olivová plet' lehce zčervenala.

„Nemluv o něm. Snažím se ho vytěsnit.“ Rychle si hodila do pusy poslední sousto a téměř vyskočila od stolu. „Jdu do studovny,“ zahuhlala.

Ach jo. S odporem jsem vytáhla politiku územního rozvoje, abych zapracovala na semináře.

Janička je moje úplně nejlepší kámoška už od první třídy základní školy. Z úvodního dne vzdělávacího procesu si pamatuji jediné, holčičku s dobráckýma očima barvy čokolády, ke které jsem zamířila, jako kdyby mě přitahoval magnet. V duchu tohoto příměru jsem se na ni přilepila a už ji nepustila. Paní Mráčková nastalou skutečnost nějak vydýchala, zato Janin otec projevoval zásadní nesouhlas. Ale o tom se momentálně nechci šířit.

Vystudovala jsem gymnázium, protože tam chodila Jana. Přihlásila se na ekonomku, pochopitelně s Janou. Na tentýž obor. Moc mě nebaví, ale moje vlastní ambice se nikdy o slovo nehlásily. Když o tom uvažuji, nejspíš neexistují.

A Janička je vážně nejbáječnější člověk ve vesmíru.

Ráno mrholilo, na špinavá okna se lepily kapky kyselého deště a zdůrazňovaly neutěšený stav jak tabulek, tak počasí. Kámoška se z vyhráté postele vykutálela ve chvíli, kdy já už na sebe házela bundu a vybíhala do sloty venku. Ranní povalování si dopřeju až v hrobě, musím totiž do práce, vydělávat na živobytí.

V dnešní době je moderní tvrdit, že za svou životní situaci je člověk zodpovědný sám. Žádný osud, žádní nepřející bohové. Když jste na tom špatně, nemáte peníze, partnera, trochu klíčového štěstí, tak ke vši smůle se vám ještě ti obdařenější vyšklebují, že málo usilujete a předem pochybujete. Že si špatně přejete.

Upřímně, není trochu dětinské domnívat se, že silou myšlenky lze změnit skutečně probíhající události?

Visíc na tyči v tramvaji jsem skřípala zuby. Pravda je přesně opačná. Zoufalci mého typu musí investovat víc námahy, víc víry, víc umu a zdatnosti, aby se uboze potáceli ve stínu pokrytců, jimž je Štěstěna

příznivě nakloněna. Protože se nějak nedokážu dobrat bodu, kdy jsem něco já osobně pokařkala, aby se následně můj život přeměnil v kýbl fekálií. Nicméně stalo se. Takže každý den čtyři hodiny hákují, abych se na studiích udržela.

Na oběd jsem dorazila utahaná a hladová. Vystála jsem frontu, aby mi řízek vyprodali před nose. Tak jsem popadla rozbředlý šoulet a odkráčela ke stolu v rohu. Jana už tam seděla nad kuřecím stehnem. Pozdravily jsme se a krátce věnovaly pozornost talířům.

Když do krevního řečiště dorazily první disponibilní sacharidy, rozběhl se mi znovu mozek.

„Poslala Petra svou část prezentace na management kultury?“ zeptala jsem se.

Jana se zatvářila vyloženě nešťastně.

„Ne. Zkoušela jsem jí volat, ale nezvedala to. Asi to budeme muset dát dohromady my dvě.“

Než jsem stihla začít nadávat, jak ta nádhera dokáže skvěle delegovat práci na ostatní, Jana vášnivě dodala: „Falešnice jedna!“

Já tu holku miluju!

Rozhodla jsem se změnit téma.

„Jani!“ naklonila jsem se a jemně jí stiskla předloktí. „Ukážu ti kouzlo. Tady v menze ti najdu ideálního životního partnera!“

Větu jsem neformulovala jako nabídku, protože by odmítla. Nechala jsem ji krátce vstřebávat absurditu vyřčeného a rovnou se pustila do práce.

Skutečnost, že jsem čarodějnice, jsem zjistila někdy v první třídě základní školy. Jedna nafoukaná spolužačka, Marcelka se zlatými vlásky, se mi vyšklebovala kvůli ošuntělému oblečení. Samozřejmě bych raději nosila krásné lakové střevičky s obrázky malých poníků, jako měla ona, ale máma byla setrvala bez peněz a nemohla si podobné věci dovolit. Marcelka se mi vysmívala tak dlouho a usilovně, až jsem zatoužila...

No zkrátka holka při pobíhání na školním dvorku uvízla nohou ve výmolu, ošklivě se potloukla a čirou náhodou zničila ony lahůdkové botky.

Dodnes cítím lehké zadostiučinění, když si na to vzpomenu.

Mamka ovšem zdaleka neprojevila patřičné nadšení, když jsem se jí pochlubila. Tenkrát ještě nenadávala. Promluvila mi do duše a zdůraznila, že tyhle věci nesmím dělat. Jasně, chápu. Někdy ale není zbytí.

Takže teď jsem zvedla hlavu. Otevřela záklopy, které jsem se naučila držet na očích prakticky neustále. Pomalu jsem klouzala magickým zrakem po přítomných osobách opačného pohlaví. Slovo muž by se za daných okolností nedalo použít ani v padesáti procentech případů, jenže to naštěstí nehrálo roli.

„Jejda, tebe to ještě nepustilo?“ vyjádřila Janka překvapení, když se vzpamatovala. Momentálně jsem nemohla odpovědět, tak jsem jí jenom konejšivě stiskla paži.

„Hele, dojdu pro pití,“ navrhla. „Mám ti odnést tác?“ O mé zvláštnosti neměla tuchy a nejspíš jsem ji kapku vylekala. Zesílila jsem sevření a přišpendlila kámošku ke stolu.

Akce vyvolala odpovídající reakci a Jana se prudce postavila. Jenže v tu chvíli...

„Mám ho!“ vydechla jsem. Ještě jednou jsem zacílila na vybraný objekt, uložila si sken do paměti a vstala taky. „Jdeme.“

„Děšíš mě,“ zamumlala. „Co to provádíš za voodoo?“

To jsem jí rozhodně nehodlala vysvětlovat. Jen jsem se povzbudivě pousmála, popadla tác a zamířila k pásu, na který se odkládalo použité nádoby.

Svůj dar používám intuitivně, asi jako hudebnímu skladateli znějí samy od sebe v hlavě melodie. Ve fázi realizace ale narážím na obtíže. Skladatel se taky musel naučit zapisovat noty do osnovy, aby jeho díla veřejnost uslyšela. Školy pro čarodějky však existují jenom v televizních seriálech.

Improvizovala jsem a vykoumala scénář náhodného setkání. Když jsem vybraného hochy mýjela, zdánlivě náhodou jsem drcla do Jany, aby se srazili. V místní tlačnici to nepůsobilo jako naschvál. Jenže kamarádka jenom poskočila na jedné noze a šikovně vybalancovala rovnováhu. Naopak já ji ztratila a talíř s nedojedeným obědem jsem obrátila dotyčným na záda.

No potěš koště! Vůbec jsem nemusela předstírat patřičné zděšení.

„Omlouvám se,“ opakovala jsem provinile pořád dokola.

Odložila jsem tác na roh nejbližšího stolu, odkud se ihned s rachotem zřítil na podlahu. Mladíkovi přeletělo přes tvář rozladění, ale moje zběsilá aktivita jeho případnou zlost odtlačila do defenzivy. Lovila jsem v batohu papírové kapesníky a pokoušela se minimalizovat škody na jeho oděvu.

„Já ti to vyperu,“ opakovala jsem pořád dokola v setrvalém proudu kajících omluv. V duchu mi naskakoval účet za zničenou mikinu. To jsem tomu dala!

Kluk si špinavý kus svlékl a obhlédl škody: „No nazdar.“ Souhlas.

Natáhla jsem ruku: „Dej mi ji. Já to nechám vyčistit.“

Podíval se na mě. Měl na muže příliš jemný obličej, ale nějak to k němu patřilo. Vlastně byl docela hezký.

A najednou se rozesmál: „Hele, nemusíš se tvářit tak zoufale. Vždyť se nic nestalo, kvůli fleku na šatech se neumírá.“

Nemohl ani vzdáleně tušit, jak se mi ulevilo: „Díky. Ale vážně ti to aspoň vyperu.“

„Neblázni.“ Upatlanou bundu si nacpal do batohu. „Rád jsem se s tebou seznámil. S vámi oběma,“ dodal, protože zaregistroval Janu po mém boku.

„No a můžu tě aspoň pozvat na pizzu?“ nabízela jsem zmateně.

Nejdřív máchl rukou, že to nestojí za řeč. Pak se zarazil, přehodnotil své rozhodnutí a znovu se pousmál: „Tak jo, ale platit bude každý za sebe. Dáš mi číslo?“

Tak přesně tohle jsem v plánu neměla. Šlaka! Ale z nekonečné vděčnosti jsem jenom kývla a vystrachala mobil.

Poté jsme se rozešli každý po svém a my zamířily na odpolední vyučování. Já v duchu tloukla hlavou do zdi. Jana vypadala příhodou nedotčena, takže ani můj dohazovačský pokus nevyšel. Ostudnou situaci sice krátce vstřebávala, ale sotva jsme opustily menzu, pokračovala v tématu prezentace na cvičení z managementu kultury a začala rozvádět nápad, jak vyřešit nedodanou práci spolužačky Petry. Ani stínovou poznámku neutrousila na adresu mé nešikovnosti.

„Omlouvám se, jak jsem to zvertala, ale to byl on,“ přerušila jsem ji.

„Kdo?“ zeptala se plně zaujata studijním úkolem.

„No ten kluk. Teda jako tvoje ideální půle, ten druhý do páru podle Platóna.“ Aspoň myslím, že to byl Platón.

S neblahou prodlevou její dobráčkou tváří problesklo hrůzné poznání.

„To byl on?!“ zopakovala zděšeně. Ještě se otočila, jako kdyby nás pronásledoval. (Nikoli, zamířil do fronty k výdejovému pultu.) „To nemyslíš vážně! Ach, Emo!“ Přejela mě jednoznačně vyčítavým zrakem a zavrtěla hlavou. Mimochodem právě předvedla nejhorší formu výtky, které byla schopna.

„Tobě se nelíbil?“ vykoktala jsem. Přitom v jejich případě mi vycházela tak fantastická shoda!

Zaváhala a já věděla, že se odhodlává ke zdrcující kritice: „Vždyť to byl zrzoun. Ale naprostý. S vlasy rudými jak měď!“

Zaklapla jsem pusu. No jo, ten kluk měl pihy snad úplně všude. Vůbec jsem to nevzala v potaz.

„Slušelo mu to,“ pípla jsem odevzdaně.

„To Arnoldovi taky,“ připomněla věcně.

A jelikož na škodolibost vyšší moci si lze vsadit, lamač dívčích srdcí se v tu ránu objevil před námi. Vyloupl se zpoza rohu a kráčel do jídelny. Sotva nás zpozoroval, ušklíbl se.

„Jak se daří, dámy?“

„Výborně. A tobě?“ odvětila Jana se širokým úsměvem.

„Jde to,“ zahuhlal, ale už se díval jinam. „Jé, nazdar Ta'áno! Tebe jsem už neviděl, ani nepamatuju, na pátečním večírku jsi chyběla. Co ti do toho vlezlo?“ Z hezounova zorného pole jsme dočista vysublimovaly. Zubil se na vysokou snědou modelínu s černými, úzkostlivě rovnými vlasy do pasu, která nás právě mījela.

Ta naň milostivě shlédla z výše svého sebevědomí a unyle odvětila: „Byla jsem v Berlíně nakupovat.“

Nenápadně jsem naznačila, že je mi na zvracení, a zamávala rukou Janě před očima: „Hej, Země volá Mráčkovou. Jsi na příjmu?“

„Ach,“ vyklouzlo jí, když po několikerém zamrkání přerušila gravitační paprsek Hvězdy smrti.

Strčila jsem jí před obličej displej telefonu: „Mám číslo na Matěje, vzpomínáš si na něj? Fešák se skvělým charakterem. Domluvíme schůzku, abyste se poznali. Kdy by se ti to hodilo?“

„Nemám zájem,“ odvětila smutně. „Poslyš, nejdeš teď náhodou na mikro? Nemáš cvika společná s Holágovou? Má vůbec cenu připomínat jí tu prezentaci?“

Ach jo. Tomu se říká happy end.

2. KAPITOLA – ĎÁBELSKÝ ÚSKOK

Ach jo, podruhé.

Opustila jsem Janu, která se usadila v odpočívadle, otevřela notebook a začala pracovat. Zamířila jsem na cvičení z mikroekonomie. Jsem si jistá, že zkoumání rozhodování jednotlivých tržních subjektů se nikdy nestane mým koníčkem. Navzdory tomu daný předmět opakují potřetí. Jana už má pochopitelně zkoušku hotovou.

Při prvním pokusu jsem hrubě podcenila náročnost disciplíny a nedosáhla potřebného počtu bodů k získání zápočtu snad i oprávněně. Ona pavěda mi nepřipadne ani logická, ani potřebná, přičemž tento názor člověka k titulu inženýrky nepřiblíží.

Při druhém pokusu došlo ke katastrofě. Na jedné konzultaci jsem měla vážný konflikt přímo s vedoucím katedry, profesorem inženýrem Danielem Černým, kandidátem věd. Kvůli této strašlivé chybě jsem opět nebyla hodna udělení zápočtu. Ne že bych dokonale ovládala výpočet mezního produktu či Fisherův graf. V důsledku však mezery ve znalostech nehrály rozhodující roli.

Měla jsem před sebou třetí a poslední možnost dosáhnout vytčeného cíle, pokud možno se ctí. Proto jsem k tvorbě rozvrhu přistoupila maximálně zodpovědně a prozíravě a zapsala se na přednášky i cvičení k docentce Novotné. Tato dáma měla sice mezi studenty pověst nemilosrdného zabijáka, ale představovala jedinou alternativu k profesoru Černému.

Takže jsem se do třetího patra táhla jako smůla a duši mi rozežíraly chmury.

V učebně jsem potkala pohříchu mnohem víc známých, než bych měla. Mikroekonomie nebyla zjevně přána každému. Letmo jsem kývla na spolužáky.

„Taky ti to nevyšlo?“ starala se Markéta. „Mně se kousl internet, když jsem se přihlašovala do systému, a pak už měl Černý plno.“

Hm, zatvářila jsem se neutrálně.

„Chtěla jsem k Novotné,“ upřesnila jsem. „Černý mi na jaře nedal zápočet.“

Petra v řadě před námi se otočila. Vykulila velké oříškové oči v roztomilém dětském obličejíku.

„Vážně? To jsi ho musela něčím pěkně naštvat,“ dodala škodolibě. Její dokonalá image, v níž chyby dělali pouze ti druzí, byla úmorná.

Rádoby odevzdaně jsem pokrčila rameny, ačkoliv jsem si svého provinění byla zatraceně dobře vědoma. Tedy ne že bych profesora přímo naštvala. Ale zvorala jsem to kapitálně.

„Ještě musíme zpracovat prezentaci na kulturu,“ vypálila jsem protiúder. „Jana se marně pokoušela tě kontaktovat. Kde jsi byla? Zítra to máme mít hotové.“

Nádhera se zatvářila dotčeně, jako kdyby ona usilovně naháněla nás.

„Co to povídáš? Nemohla jsem se na tebe dovolat, vůbec nezvedáš mobil.“ (V průběhu její promluvy jsem nápadně zkontrolovala přístroj. Neměla jsem od ní jediný nepřijatý hovor. Fakt divný.) „Takže vy to nemáte hotové?“

Rozzlobila jsem se: „Vždyť jsi nám nedodala podklady, které jsi slíbila udělat!“

„To není možné,“ ohradila se prudce. „Posílala jsem to tobě i Janě. Kontrolovala sis poštu?“

Drzost a hloupost její poznámky mi vyrazila dech.

„Hm,“ pokrčila blazeovaně ramínky, když zaregistrovala můj výraz. „Tak asi zlobil mail.“ Odvrátila se ode mne a posadila do lavice, čímž debatu ukončila.

Nadechla jsem se k odpovědi. Chtěla jsem navrhnout, ať mi patřičný dokument zkopíruje na flešku, kterou jsem nosila běžně při sobě, ale nevysoukala ze sebe ani hlásku. V tu chvíli se totiž otevřely dveře.

Profesor Černý byl po čertech krásný chlap. Jako model nebo filmový herec by strčil všechny Vrtišky do kapsičky u vesty a mohl si s nimi tak akorát připalovat doutníky. Fascinovaně jsem zírala, jak s nekonečnou mírou nonšalance kráčí ke katedře, zastavuje čelem ke studentům a představuje se. Očima modrýma jako safíry přešel přítomné. Když jsme se zrakem setkali, žaludek mě zabolet, jako bych právě inkasovala ránu na solar plexus.

„Jak příjemné setkání se starými známými,“ pronesl hlasem hebkým jako samet. „Rád vás vidím, slečno Holágová.“ Namouduši se lehce uklonil směrem k Petře. „Slečna Vikarová?“ Mě pozdravil o poznání chladněji. „Doufám, že letos budete věnovat mikroekonomii podstatně více pozornosti.“

Sklopila jsem pohled a pod lavicí sepjala ruce. Kde je ta zatracená Novotná?

Promluvil, jako kdyby slyšel mé myšlenky: „Musel jsem převzít tento kurz, protože docentka Novotná obdržela nečekané pozvání z Pařížské univerzity na exkluzivní cyklus přednášek. Celý zimní semestr stráví ve Francii. Doufám, že tyto okolnosti nepovažujete za nešťastné.“

Oči jsem zatvrzele upírala do desky stolu, ale přesně jsem věděla, jak profesor momentálně vypadá. Šibalsky se pousmál a v levé tváři se mu udělal rozkošný dolíček. V učebně to vesele zašumělo, z Novotné měli všichni strach, naopak Černý se jevil jako sympaťák. Do háje, vy hlupáci, skřípala jsem zuby. To on vede katedru! Ryba smrdí od hlavy. Kvůli němu jste tu mnozí podruhé či dokonce potřetí.

Následovalo devadesát minut čirého pekla. Profesor ze sebe vychrlil podmínky k získání zápočtu. Plynule pokračoval definicí užitku a stihl probrat kardinalistickou i ordinalistickou teorii zároveň. Obdobnou nálož bych nepobrala ani od Novotné. Navíc v jeho přítomnosti mě jímala lehká závrať a žaludeční nevolnost. Za celou dobu jsem si netroufla zvednout oči. Na tabuli vážně mohl psát, co chtěl.

Ďas aby to spral!

Když hodina skončila, zvedla jsem se mezi posledními. Sbalila jsem si věci a na třesoucích nohou opouštěla učebnu.

Smůla. Hned za dveřmi jsem narazila na svou Nemesis, která zaujatě hovoří s Petrou. Její dychtivý výraz mi ještě přitížil. Vyučujícího by nejraději spolykala a jemu to nepokrytě lichotilo. Odvrátila jsem se.

Pokusila jsem se protáhnout kolem, ale zastavil mě jeho ostrý hlas: „Slečno Vikarová! S vámi jsem chtěl také hovořit.“

Pomaloučku jsem se otočila, ale nesebrala odvalu, abych zvedla hlavu. Nadále jsem zírala do šedivého linolea.

„Nestojím vám za pohled? Na tom koneckonců nezáleží,“ dodal lhostejně. „Kredity z mikroekonomie jsou povinné, to vám nemusím připomínat. Očekávám zvýšené úsilí z vaší strany. Obávám se, že bez intenzivní přípravy a individuálních konzultací se vám nepodaří splnit moje požadavky. Rozumíme si?“

Mlčky jsem přikývla. Já tedy fešákovi rozuměla dokonale.

Tísavné ticho přerušil Petřin jásavý hlásek: „Zakoupila jsem si vaši učebnici, pane profesore. Předpokládám, že jiná skripta nebudou ke zkoušce zapotřebí.“

Lhala, na to bych vsadila pravou ruku. Zním tuhle mrňavou luckerku zatraceně dobře. Na žádnou zkoušku se nikdy neučila. Vždycky dorazila o hodinu dřív do školy, poptala se spolužáků na obtížná témata, prolístovala půjčená skripta a pak si vytáhla zrovna tu otázku, která jí nejvíc seděla. Ano, umění improvizace jí nemohu upřít. Ale práce a profesionality svému vzdělání nevěnovala ani trošinku.

„Přesně tak,“ odpověděl Černý. „Váš iniciativní přístup je hodný následování. Vezměte si z kolegyně příklad, Vikarová. Konzultační hodiny zůstaly v obvyklém čase. Na shledanou, dámy.“

Podrážky zavrzaly, jak se otáčel. V zorném poli jsem zachytila vzdalující se boty. S tísnivým povzdechem jsem se konečně narovnala. Petra na mě upírala mandlové oči.

„Tak si sedneme a dáme dohromady tu prezentaci, ju?“

Moje narušená psýcha se pod tímto zásahem téměř zborčila. No jasně! Dvě hodiny bychom zbytečně žvanily o ničem, a ona pak prohlásí, že všechny podklady máme a ať to já a Jana zpracujeme. Vždyť spolu bydlíme!

„Já nemůžu,“ vysoukala jsem ze sebe. „Začíná mi přednáška ze životního prostředí.“

Samou úlevou se rozesmála: „Fakt pech. Večer něco mám, takže se to zase nehodí mně. No, tak mi pošlete, co jste zatím udělaly. Já to dokončím ráno před cvičením.“

„Spolehni se,“ zamumlala jsem a rozloučila se. Spolehni se, že ti nic nepošlu, ty náno! Zítra bys naši práci před docentkou prohlásila za svou a slízla veškerou smetanu. Já tě znám!

Což jsem pronesla před Janou, když jsme se zase setkaly.

„Ale ne,“ mírnila mou zlost. „Ona přece taková není. Nebo myslíš, že ano? Ani se tomu nechce věřit.“

Neměla jsem sílu protestovat. Vsadila bych se, že ta dobračka Petře naši práci pošle, aby chudinka malá nedošla k úhoně. Marné je na vodu psát.

Povzdechla jsem si a vylíčila kamarádce tragický odjezd docentky Novotné do Paříže. Jen jsem se potřebovala vypovídat, protože Jana zcela předvídatelně nechápala dosah katastrofy. Jméno profesora Černého přešla bez povšimnutí. Mé stesky konejšivě bagatelizovala. Nešetřila optimistickými hesly, že tentokrát bude mikro poraženo a já vstoupím do státnicového semestru s čistým štítem.

Zlatý voči, který to kdy viděly.

3. KAPITOLA – CESTA DO PEKEL

Ano, řeč bude o dobrých úmyslech.

Sobotní koncert představoval kosmický trip jako obvykle. Je obtížné popsat, jak na mě vážná hudba působí. Záplava emocí a vznešenosti přemísťuje mou duši do jiných dimenzí. Dobrá, Janáček není úplně srdeční záležitost, suitu z Lišky Bystroušky jsem musela prostě přetrpět. Zato Mozart mě dostal do stavu blaženosti v nebeských výšinách. A Dvořák to odpálil na Mars. Uznávám, že hodnocení umění je vždy silně subjektivní záležitost. Ale podle mého názoru patří Antonín mezi tři nejlepší skladatele lidstva. Naprosto mimo záznam si myslím, že všem kraluje, ale nechci naštvat Němce, Rusy či Rakušany.

Takže jsem zuřivě tleskala při závěrečných ovacích ve stoje a uvažovala, co vlastně lidé považují za vzrušující a úžasné na rockových koncertech. Nechápu.

V davu jsme vypluly z koncertní síně a nechaly se vynést před budovu. Nad řekou se tyčil osvětlený Hrad, chodníky se leskly po večerní přeháňce. Studený podzimní vzduch přinášel kromě výfukových plynů i závan nenaplněného toužení. V takové situaci mi vždycky v uších doznívají ozvěny božských tónů a nejraději bych mlčela, a zároveň jsem plná dojmů a přetlak pocitů způsobí, že mluvím a mluvím a nedokážu to zastavit. Naštěstí Jana je nejlepší koncertní parťák vůbec, jako kdyby měla pro můj rozporuplný stav vzácné pochopení, a dost možná jej zažívá taktéž. Cestou na tramvaj jsme rozebíraly jednotlivé party a výkony sólistů.

Až na ostrůvku v chumlu ostatních kulturistů na mě šibalsky mrkla: „Že jsme to ale na poli lásky rozbalily, co?“

„Cože?“ Vážně jsem vůbec netušila, která bije.

Dobrosrdečně se zasmála: „Přece jak jsi tvrdila, že někoho na koncertě potkáme. Propána, takový nesmysl!“

Tak tento svůj výrok jsem dočista pustila z hlavy, protože...

„Ale Jani, neštví mě! Vždyť já ti ideálního partnera našla. Matěj včera volal, kdy se srazíme. Průšvih s mikinou mi velkoryse odpustil, neumím si představit, jak by se k podobnému faux pas postavil někdo jiný. (*Tím myslím nafoukaného, nám všem nechvalně známého týpka z ekonomky.*) Je vážně moc milý, měla bys mu dát šanci.“

Zatvářila se lehce odtažitě.

„Když jsi taková čarodějka, proč mi nedomluvíš schůzku s Arnoldem? Něco jako Hitch. Je jedno kde, lhostejno s kým, každá žena dokáže uchvátit jakéhokoli muže?“

„Právě že to není jedno!“ vybuchla jsem. „Arnold je naprostý idiot!“ Lidé na zastávce přestali tlumeně hovořit a všichni se na mě pohoršeně otočili. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře.

„Tak jo, promiň,“ zamumlala jsem a snažila se vsáknout do spáry mezi dlaždicemi. Naštěstí dorazila tramvaj a většina lidí nastoupila. Bohužel však nikoli náš spoj, takže jsme čekaly dál.

„Vykašli se na něj,“ mumlala jsem vzdorovitě. „Ten bidák ti akorát ublíží.“

„Podléháš stereotypům. V každém je cosi dobrého. I Arnold má nárok na osudovou lásku.“

„Bezpochyby ano,“ mírnila jsem její nadšení. „Jen se bojím, že by ji nepoznal, ani kdyby ho praštila po hlavě.“

Konečně přidrncala naše linka a my do ní nalezly. Pochopitelně byla natřískaná. Dopraváci totiž předpokládali, že v sobotu kolem jedenácté večer budou všichni v posteli, takže neúnosně prodloužili intervaly jednotlivých spojů. Zatímco hloupí Pražáci (a nezanedbatelné množství turistů) tou dobou trajdají po kultuře, hospodách či prostě po ulicích. Prevítí jedni. Visela jsem na tyči a už mě opravdu bolely nohy. Do Rudolfina jsem si obula noblesní lodičky s vysokým podpatkem a zaslouženě trpěla.

„Jak hodláš oslavit narozeniny?“ vyzvídala Jana.

„Nijak. Toto výročí nepovažuji za kdovíjak významné.“ Zavřela jsem oči. Všechny mé touhy se momentálně transformovaly do podoby postele s proleželou matrací.

„S mamkou jsme něco takového předpokládaly, takže tě zveme v sobotu k nám. Máma mluvila dokonce o dortu.“ Tvář rozzářila úsměvem.

Nedokázala jsem sdílet její nadšení. Paní Mráčková je nejmilejší osoba pod sluncem. Prvních pár měsíců po mámině smrti mi pomohla přežít. Díky její pomoci jsem zůstala bydlet doma, dokončila střední a neskočila pod vlak. Moje vděčnost v tomto směru nezná mezí. Zato panu Mráčkovi lezu na nervy nepředstavitelně a zmíněné neštěstí stav ještě zhoršilo. Právě úcta a nemalá míra lásky vůči té ženě mi zabraňuje zneužívat její laskavosti. A teď jak nabídku odmítnout, aby člověk neurazil.

„Víš, že mě tvůj táta zrovna nemusí,“ začala jsem opatrně.

„Mamka slíbila, že s ním promluví.“

Unaveně jsem opřela hlavu o tyč.

„Strašně nerada bych způsobila rozepře ve vaší rodině. Za to nějaká hloupá oslava nestojí.“

„Mámě bys udělala radost, kdybys přijela. Pokaždé se na tebe vyptává.“

Tak o té radosti jsem pochybovala, avšak nevykutala bych už ani jediný ohm odporu.

Když jsem v úterý dorazila z práce do menzy, nabyla jsem jistoty, že se věci ubírají nesprávným směrem. Obědvala jsem totiž sama. Jana zmizela.

Kdyby se aspoň propadla do nějaké jiné dimenze a já ji musela jako správná hrdinka slaboduché fantasy vysvobozovat.

V objetí trudnomyslnosti jsem do sebe naházela disponibilní sacharidy bez chuti a zápachu a vydala se do útroh vzdělávacímu ústavu.

Samozřejmě jsem kamarádku našla, ale v jaké situaci! Jakože jsem to předpokládala. Rozzářená jako halogen na fotbalovém stadionu tlachala na chodbě s – ano, nevymýšlím si! – s Arnoldem. On působil lehce nervózně, stále kontroloval okolí. Jasně, aby se před nóbl soudruhy nezahodil konverzací s praštěnou přírodní ženou.

„Zdravím vás,“ oslovila jsem nadšeně ten nesourodý páreček. „Co probíráte?“

Jeho snobismus dostal ránu z milosti.

Na můj pozdrav se zatvářil vyloženě kysele, otočil se k Janě a nečekaně zdvořile promluvil: „Už budu muset jít. A děkuju moc. Dlužím ti skleničku, někdy příští týden se srazíme. Zatím ahoj.“

Ještě se pokusil o křivý úsměv. Hloupé bylo, že mu slušel. Mě ignoroval. S nožasem pod paží odkráčel po linoleu Vysoké školy ekonomické vstříc zářné budoucnosti. Věnovala jsem mu pouhý kontrolní pohled a zaměřila pozornost na nejlepší přítelkyni. Ta se ovšem potácela v transu vzniklém záplavou mužných feromonů.

„Předpokládám, že sis Krasoslavovu nehynoucí vděčnost zasloužila přinejmenším poskytnutím kamene mudrců.“

Probrala se z omámení a lehce vzdychla: „Potřeboval pomoc s politikou územního rozvoje. Půjčila jsem mu naše seminárky, aby si zkopíroval zdroje.“

Zalapala jsem po dechu: „Jani! Opustil tě zdravý rozum?“

Přestala zírat do míst, kde se její idol propadl do hyperprostoru (zahnul na schodiště, ale kéž by!), a upřela kulaté oči na mě. Pokrčila rameny: „O nic přece nejde. Obě jsme svou práci už nahrály do systému, ne?“

„Jo,“ přiznala jsem poraženě. „Proč mu pomáháš? On by pro tebe nikdy nic takového neudělal.“

Když se rozdávala laskavost, tahle osoba si šla přidat mockrát. Pousmála se: „Tak to přece nemůžeš brát. Nelze páchat dobré skutky za úplatu, to by ztratily smysl. Jak ses vůbec měla? Počítáš se sobotou?“

Výlet do Kolína mě děsil, ale momentálně jsem měla horší starosti.

„Já tě nechápu. Hodného Matěje odmítáš, a jsi úplně paf z toho lumpa.“

Jana byla tak velká dobračka, že působila nedůvtipně. Opak byl však pravdou. Šibalsky na mě mrkla.

„Zbav se těch předsudků. Hezký zjev přece neznamená automaticky špatnou povahu.“

Zavyla jsem a v zoufalství se udeřila pěstí do čela.

„Právě že znamená,“ odsekla jsem. „Pohledným lidem všichni vycházejí vstříc a je od nich vyžadováno podstatně méně úsilí při jakékoli činnosti. Proto nabývají dojmu, že jsou něco víc než ostatní. Dosahují totiž úspěchu bez výrazné námahy.“

„Jak to víš?“ Přejela mě pohledem a zasmála se. „Emo, uznávám, že ty máš život opravdu těžší než ostatní. Ale s tím stihomamem už to přeháníš.“

„Takže jsi zaplatila povinný poplatek, aby ses dostala na pořadník?“ vyklouzlo mi. No, tu větu jsem si měla odpustit.

Chovala jsem se jako spratek, vím to. Byla jsem totiž strašlivě nervózní. Ano, úterý je prokletým dnem, mikroekonomie peklem a profesor Černý vrchním ďáblem. A já tím vším procházím jako duše očištěm. Raději jsem tedy přestala dštít síru na Arnolda, opustila zaraženou kamarádku a odkráčela do třetího patra.

V průběhu výuky jsem zachovávala striktní mlčení a zrak upírala do desky stolu. Strategie jakž takž vycházela především zásluhou aktivistky Petry. Chorobné nadšení, s nímž odpovídala na profesorovy dotazy, slušně ukájelo jeho ego. Já se zatím marně pokoušela o kouzlo „mha přede mnou, mha za mnou“.

„Slečno Vikarová, nespěte nám tady. (*Já říkala, že mi čarování nejde.*) Pojd'te k tabuli a nakreslete nám PCC v případě, kdy x je méněcenný a y normální statek. Vysvětlete nám, co se v tom případě děje s mezní mírou substituce.“

Zvedla jsem se a dovedla na stupínek. Hlavu jsem držela svěšenou, přesto jsem na sobě cítila spalující pohled safírových očí. Vzala jsem do ruky křídlo, ale vyklouzla mi z prstů a upadla na zem. Když jsem ji zkoušela zvednout, rozpadla se.

„Ztratila jste schopnost řeči, kolegyně?“

Sametový hlas zatékal do záhybů mé mozkové kůry jako med. Musela jsem překonávat úpornou touhu zbožně pohlédnout do jeho tváře a splnit opravdu jakékoli jeho přání.

Takže jsem stála před tabulí jako normální statek (tvrdé y). Profesor se ještě několika invektivami pokusil přimět mou osobu k činu, ale já podlehla syndromu oběti, úplnému zatuhnutí organismu. Zpět do lavice jsem odkráčela bez získání potřebných bodů k zápočtu. Na konci cvičení jsem se cítila unavená, jako kdybych přeplavala La Manche. A to mě v sobotu čeká výlet do Kolína.

„To tě tak bere mikro?“ politovala mě Jana před přednáškou z práva.

Bylo mi do bréče: „Nedodělám kvůli němu školu.“

„Co blázníš? Jednak už máš bakaláře hotového. A potom, jsme na začátku semestru. Nic není ztraceno.“ Ještě dodala takovou tu příšernou větu, že všechno dobře dopadne, za kterou bych vraždila. Teda všechny kromě Jany.

Ach jo.

Dle učebnicové teorie, že požáry je lepší hasit, sotva probleskuje sem tam plamínek, nikoli až zachvátí celé město, jsem se vydala požádat o pomoc. Kamarádka mi stála po boku neustále, tu jsem víc přetěžovat nemohla. Máma je mrtvá. Otce jsem nikdy nepoznala. Za této kritické situace jsem neměla moc na výběr.

Vystoupila jsem z tramvaje a padajícím soumrakem zamířila do Mockerova novogotického objektu na Žižkově, kostela svatého Prokopa. Vstoupila jsem dovnitř, u kropenky se pokřížovala. Nejsem katolík. Upřímně vlastně ani křesťan, protože zcela jistě nejsem pokřtěná. Máma měla vůči církvi svaté jasně definovaný vztah, a náklonnost to nebyla. Pevně doufám, že Bohu jsou tyto administrativní zádrhele lhostejné.

Mše už probíhala, tak jsem zaplula za sloup. A začala se modlit.

Kněz hovořil. Babky v zadních lavicích se po mně otáčely. Ministranti kývali kadidelnicemi. Kouř mi vlétl do nosu a já kýchla. Sevřela jsem si kořen nosu a znovu se pokusila soustředit. Kněz mi do toho pořád mluvil.

Vykládal o Kainovi. Mám příběhy ze Starého Zákona ráda. Případají mi vášnivé a bláznivě potrhle jako staré řecké báje. Jenže jejich aktuálnost mi nějak uniká. Já bych Ábela nezavraždila, přestože se choval jako licoměrný pokrytec. Byla bych ráda, že mám vůbec nějakého bráchu. Tedy, ehm, teď jako zcela opuštěný mladý dospělý bych byla za sourozence vděčná. Možná bych to cítila jinak, kdyby mi pil krev celý život. Jenže kdo to především nezvládl? Jejich otec. Byl přece ten starší a rozumnější, měl je naučit vzájemné lásce, nikoli podporovat řevnivost.

Heršoft, a nastal klasický problém. Myšlenky se mi toulaly kdoví kde.

Po špičkách jsem doběhla ke dveřím a vyšla na náměstí. V zavlhém podzimním vzduchu jsem dostala facku od smogu. Ploužila jsem se na zastávku tramvaje. Ano, o dvě náměstí výš stojí kostel svatého Rocha. Tam žádná mše neprobíhá, měla bych na spojení s Bohem svatý klid. Takže objekt je co? Zamčený na deset západů. Člověk, který se chce pomodlit mimo dobu vyhrazenou pro bohoslužby, má prostě pech.

Ach jo. A to mě čeká návštěva u Mráčků.

4. KAPITOLA – VÝLET ZA VŠECHNY PRACHY

Musím říct, že peníze v tomto případě taky hrály roli. Jízdenka vlakem je tak pekelně drahá, že je pro jednoho člověka výhodnější jet do Kolína autem. Tedy Markéta ve škole to tvrdila. Tak jsem se aspoň utěšovala, že ušetřím za jídlo, jenže to taky neplatí. Těch pár housek a jedno pomazánkové máslo, což by na koleji představovalo můj narozeninový raut, by na dvě stovky nepřišlo.

Přestanu hudrat a zkusím k situaci přistoupit s optimismem a vírou. Jana četla skripta a občas se povzbudivě usmála. Paní Mráčková se na mě prý těší a, upřímně, já ji také moc ráda uvidím. Všechno dobře dopadne. VŠECHNO – DOBRĚ – DOPADNE! Jasně?

Z nádraží k Mráčkovým vede lán světa, a ke všemu nijak pohledného. Kolín je překrásné město, hm, když vezmeme v potaz chrám svatého Bartoloměje a asi dvě okolní ulice. Prostě za hradbami už to stojí za starou bačkoru. No a většina lidí včetně rodiny váženého chirurga bydlí na sídlištích. Naštěstí se počasí umoudřilo a vládl slunečný podzimní den.

Sotva jsme vyjely do sedmého patra, ve dveřích stanula blahobytně vypadající paní Mráčková, srdečně mě přivítala a objala.

„Milá Emo! Ukaž se holka, propána, ty jsi hubená jak lunt.“

Zdvořile jsem pozdravila a předala jí dárek, dva sáčky voňavých čajových směsí. Přivezla bych bonboniéru, ale Janina maminka je asi jediný člověk na Zeměkouli, kterému nechutná čokoláda.